

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3777/2560

บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยผู้ร้อง ขอเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้ร้อง ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และ
ขนาดย่อมแห่งประเทศไทยผู้คัดค้าน บริษัทเนวาด้า จำกัด กับพวกลูกหนี้

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 113, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 114,
ป.พ.พ. มาตรา 237

ย่อ / หลักกฎหมาย

สัญญาค้ำประกันเป็นสัญญาที่ผู้ค้ำประกันตกลงผูกพันต่อเจ้าหนี้เพื่อชำระหนี้ในเมื่อลูกหนี้ไม่
ชำระหนี้ ดังนั้น การที่ผู้ค้ำประกันจำต้องชำระหนี้แก่เจ้าหนี้นั้น ผู้ค้ำประกันย่อมต้องชำระหนี้จาก
ทรัพย์สินของผู้ค้ำประกันเอง ดังนั้น สัญญาค้ำประกันจึงมีวัตถุประสงค์เป็นทรัพย์สินของผู้
ค้ำประกัน จึงมีลักษณะเป็นนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์เป็นสิทธิในทรัพย์สิน ซึ่งผู้ร้องมีอำนาจขอให้เพิกถอน
ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113 ได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 5
เด็ดขาด เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2554 ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า เมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2555 ลูกหนี้ที่ 3 ยื่น
คำแถลงขอให้ผู้ร้องเพิกถอนการทำนิติกรรมโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 5281 ตำบลในเมือง
(ประทุม) อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างลูกหนี้ที่ 2 และห้างหุ้นส่วนจำกัด
เนวาด้าอินน์อุบลราชธานี แต่จากการสอบสวนของผู้ร้องตามคำแถลงของลูกหนี้ที่ 3 ดังกล่าวพบว่า
เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2553 ลูกหนี้ที่ 2 ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ของห้างหุ้นส่วนจำกัด
เนวาด้าอินน์อุบลราชธานี ต่อผู้คัดค้าน รวม 2 ฉบับ ในวงเงินฉบับละ 83,000,000 บาท และ
409,000 บาท การทำสัญญาค้ำประกันดังกล่าวระหว่างลูกหนี้ที่ 2 และผู้คัดค้านเป็นการกระทำที่
ทำให้เจ้าหนี้ของลูกหนี้ที่ 2 เสียเปรียบ ขอให้มีความเพิกถอนการทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้
ทั้ง 2 ฉบับดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113 และ 114 ผู้คัดค้านยื่น
คำคัดค้านว่า สัญญาค้ำประกันระหว่างลูกหนี้ที่ 2 และผู้คัดค้านทำไปโดยสุจริต ชอบด้วยกฎหมาย
ไม่มีเจตนาที่จะทำให้เจ้าหนี้ของลูกหนี้ที่ 2 เสียเปรียบ และสัญญาค้ำประกันมิได้เป็นนิติกรรมที่มี
วัตถุประสงค์เป็นสิทธิในทรัพย์สิน ไม่ต้องด้วยบทบัญญัติที่อาจขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลได้ ขอให้ยกคำร้อง
ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้เพิกถอนสัญญาค้ำประกันของลูกหนี้ที่ 2 กับผู้คัดค้านฉบับลงวันที่ 14
พฤษภาคม 2553 ในวงเงิน 83,000,000 บาท และ 409,000 บาท ให้ผู้คัดค้านใช้ค่าฤชาธรรมเนียม
แทนผู้ร้อง ส่วนค่าทนายความ ผู้ร้องว่าความเองจึงไม่กำหนดให้ ผู้คัดค้านอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา
ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความมิได้อุทธรณ์โต้แย้งกันรับฟัง
เป็นยุติว่า ลูกหนี้ที่ 2 เคยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการและผู้ถือหุ้นของห้างหุ้นส่วนจำกัด เนวาด้าอินน์
อุบลราชธานี เดิมลูกหนี้ที่ 2 เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ 5281 ตำบลในเมือง (ประทุม)
อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งลูกหนี้ที่ 2 ได้จดทะเบียนจำนองที่ดินดังกล่าวเป็น
ประกันหนี้ต่อบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยและธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) วันที่ 14
พฤษภาคม 2553 ห้างหุ้นส่วนจำกัด เนวาด้าอินน์อุบลราชธานี ทำสัญญากู้ยืมเงินจากผู้คัดค้าน
เป็นเงิน 83,000,000 บาท เพื่อนำเงินไปซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ 5281 ตำบลในเมือง (ประทุม) อำเภอ

เมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ของลูกหนี้ที่ 2 และที่ดินโฉนดเลขที่ 6364 ตำบลในเมือง (ประทุม) อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ของนางนงคราญ ในการทำสัญญาคู่ ดังกล่าว ลูกหนี้ที่ 2 ได้ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ของห้างหุ้นส่วนจำกัด เนวาด้าอินน์ อุบลราชธานี ต่อผู้คัดค้านรวม 2 ฉบับ ในวงเงิน 83,000,000 บาท และ 409,000 บาท ต่อมาวันที่ 18 มิถุนายน 2553 ลูกหนี้ที่ 2 ชำระหนี้เพื่อจดทะเบียนไถ่ถอนจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 5281 ตำบลในเมือง (ประทุม) อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ ไทย เป็นจำนวนเงิน 48,000,000 บาท และธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) จำนวนเงิน 13,000,000 บาท และลูกหนี้ที่ 2 จดทะเบียนโอนขายที่ดินแปลงดังกล่าวให้แก่ห้างหุ้นส่วนจำกัด เนวาด้าอินน์อุบลราชธานีในราคา 70,000,000 บาท และห้างหุ้นส่วนจำกัด เนวาด้าอินน์อุบลราชธานี ได้จดทะเบียนจำนองที่ดินดังกล่าวเป็นประกันหนี้เงินกู้ต่อผู้คัดค้าน ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตาม อุตธรณ์ของผู้คัดค้านว่า สัญญาค้ำประกันเป็นนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์เป็นสิทธิในทรัพย์สินหรือไม่ ที่ ผู้คัดค้านอุตธรณ์ว่าสัญญาค้ำประกันระหว่างลูกหนี้ที่ 2 กับผู้คัดค้านมิใช่เป็นนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์เป็น สิทธิในทรัพย์สิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 วรรคสอง ผู้ร้องจึงไม่อาจร้อง ขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113 ได้นั้น เห็นว่า สัญญาค้ำประกันเป็นสัญญาที่ผู้ค้ำประกันตกลงผูกพันต่อเจ้าหนี้เพื่อชำระหนี้ในเมื่อลูกหนี้ไม่ ชำระหนี้ ดังนั้น การที่ผู้ค้ำประกันจำต้องชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ นั้น ผู้ค้ำประกันย่อมต้องชำระหนี้จาก ทรัพย์สินของผู้ค้ำประกันเอง ดังนั้น สัญญาค้ำประกันจึงมีวัตถุประสงค์แห่งสิทธิเป็นทรัพย์สินของ ผู้ค้ำประกัน จึงมีลักษณะเป็นนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์เป็นสิทธิในทรัพย์สิน ซึ่งผู้ร้องมีอำนาจขอให้เพิกถอน ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113 ได้ อุตธรณ์ของผู้คัดค้านข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

จินดา ปัทมะโชติ · ทศนีย์ จันสัญญาชัย ธรรมเกณฑ์ · ธนาพนธ์ ชวรุ่ง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3777/2560>